

værende — i almindelighed tidsbegrænsede — trang, til størrelsen af invalide- og folkepensionens grundbeløb. Man vil derfor anse det for ønskeligt, at § 46, stk. 1 og stk. 2, erstattes med en regel om, at hjælpen i det enkelte tilfælde i almindelighed ikke må overstige den understøttelse, der kunne have været ydet gennem arbejdsløshedsforsikringen, såfremt pågældende havde været berettiget til understøttelse derfra, hvilket samtidig indebærer, at hjælpen normalt ikke kan overstige henholdsvis $\frac{4}{5}$ og $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige arbejdsfortjeneste, jfr. lovbekendtgørelse nr. 135 af 19. maj 1958 § 15, stk. 10.

Så vidt det er magistraten bekendt, har erfaringerne vist, at de regler om kontering, som findes i forsorgslovens § 297, stk. 3, og som er gentaget i forslaget § 46, stk. 3, påfører kommunerne et uforholdsmæssigt administrativt besvær samt omkostninger. Det henstilles derfor, om man ikke kunne nøjes med en almindelig regel om, at socialministeren fastsætter de nærmere bestemmelser om overvågelse af, at hjælpen holdes inden for de i loven fastsatte grænser.

I denne sammenhæng finder man anledning til stærkt at fremhæve det ønskelige i, at der ikke i højere grad end strengt nødvendigt gennem konteringsregler o. lign. lægges beslag på arbejdskraft, der i overensstemmelse med moderne sociallovgivnings tanker hellere bør udnyttes i det positive sociale arbejde.

Reglen i § 46, stk. 4, om, at der i de her omhandlede tilfælde kan bortses fra indtil halvdelen af pågældendes arbejdsindtægt, forekommer i den sammenhæng, hvori bestemmelsen er anbragt, på uønsket måde at give udtryk for en modsætning til den i øvrigt i kapitel VI omhandlede hjælp, og der kan ikke bortses fra, at en tilsvarende regel under lignende omstændigheder kan være ønskelig i andre tilfælde.

Man vil derfor foretrække, at denne isolerede bestemmelse udgår og erstattes af en mere almindelig holdt bestemmelse, som passende kunne knyttes til reglen i § 58, stk. 2. I denne forbindelse henleder man opmærksomheden på det herfra ved tidligere lejligheder rejste spørgsmål om adgangen til at bortse fra mindre legater, sygeunderstøttelser o. lign. og henstiller, om der måtte være mulighed for at for-

mulere en lovbestemmelse, der hjemler en sådan adgang.

3. Til forslaget enkelte bestemmelser skal man i øvrigt anføre følgende:

Ad § 7. Specielt med henblik på optagelse i forsorghjem af invalide-, folke- og enkepensionister vil det være ønskeligt at få en bestemmelse om, på hvilke vilkår med hensyn til pensionens anvendelse m. v. indlæggelse af sådanne personer kan finde sted, hvorved bemærkes, at det må forudses, at adskillige, der i henhold til § 11, stk. 5, ikke kan indlægges i alderdoms- eller plejehjem, vil være berettiget til at oppebære invalide- eller folkepension efter 1. april 1961.

Ad § 11. Ifølge § 11, stk. 1, synes planer vedrørende alderdomshjem ikke at kræve socialministerens godkendelse. Det forekommer magistraten naturligt, at en sådan godkendelse kræves såvel for disse hjem som for de øvrige institutioner, jfr. forslaget § 6 om udvidet adgang til optagelse i alderdomshjem.

Som følge af den skete udvikling med hensyn til behandling, genoptræning m. v. af personer, der er indlagt i alderdoms- og plejehjem, stilles der større krav end hidtil såvel til hjemmenes udstyr som til det med de indlagte beskæftigede personale, hvilket gælder såvel offentligt som privat drevne hjem, ligesom den stedfundne udvikling synes at fordre et effektivt tilsyn.

Man må derfor anse det for ønskeligt, at der i loven gives bestemmelser herom, eller at loven bemyndiger vedkommende minister til at fastsætte nærmere regler for indretning af alderdoms- og plejehjem og tilsyn med disse.

Man er af den opfattelse, at § 11, stk. 5, bør have en bestemmelse svarende til forsorgslovens § 39, stk. 5.

Ad § 30, nr. 2. Der ses ingen anledning til at undlade at kræve betaling, når de pågældende ophold er ganske kortvarige, idet der ofte i så fald netop vil være særlig anledning til at afkræve forsøgeren betaling, og tilbagebetaling efter kommunehjælpsreglerne vil fremtidig være udelukket. Udskydelsen af de kortvarige ophold synes i øvrigt ikke at harmonere med det i § 62 anlagte tilbagebetalingssynspunkt.